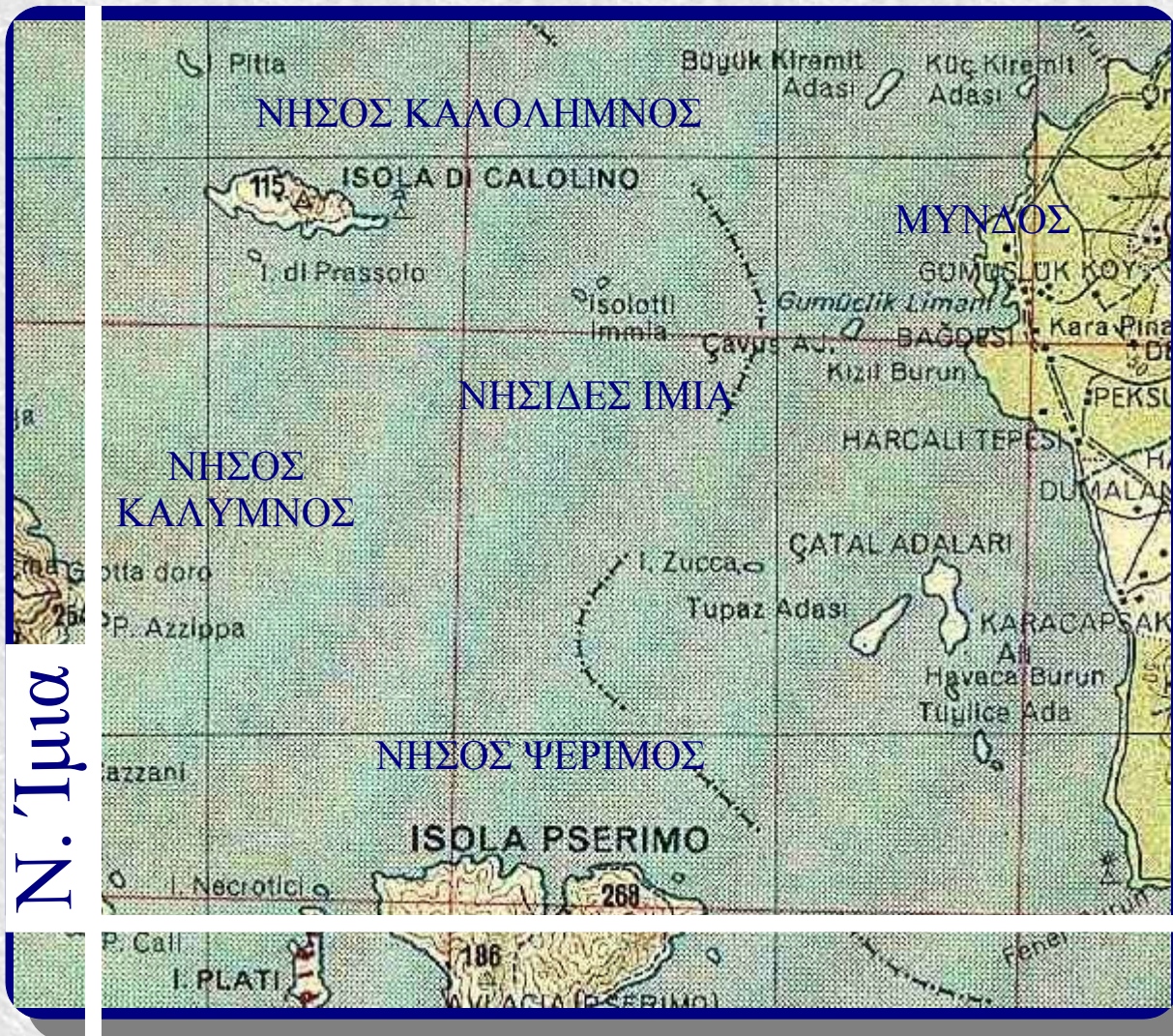
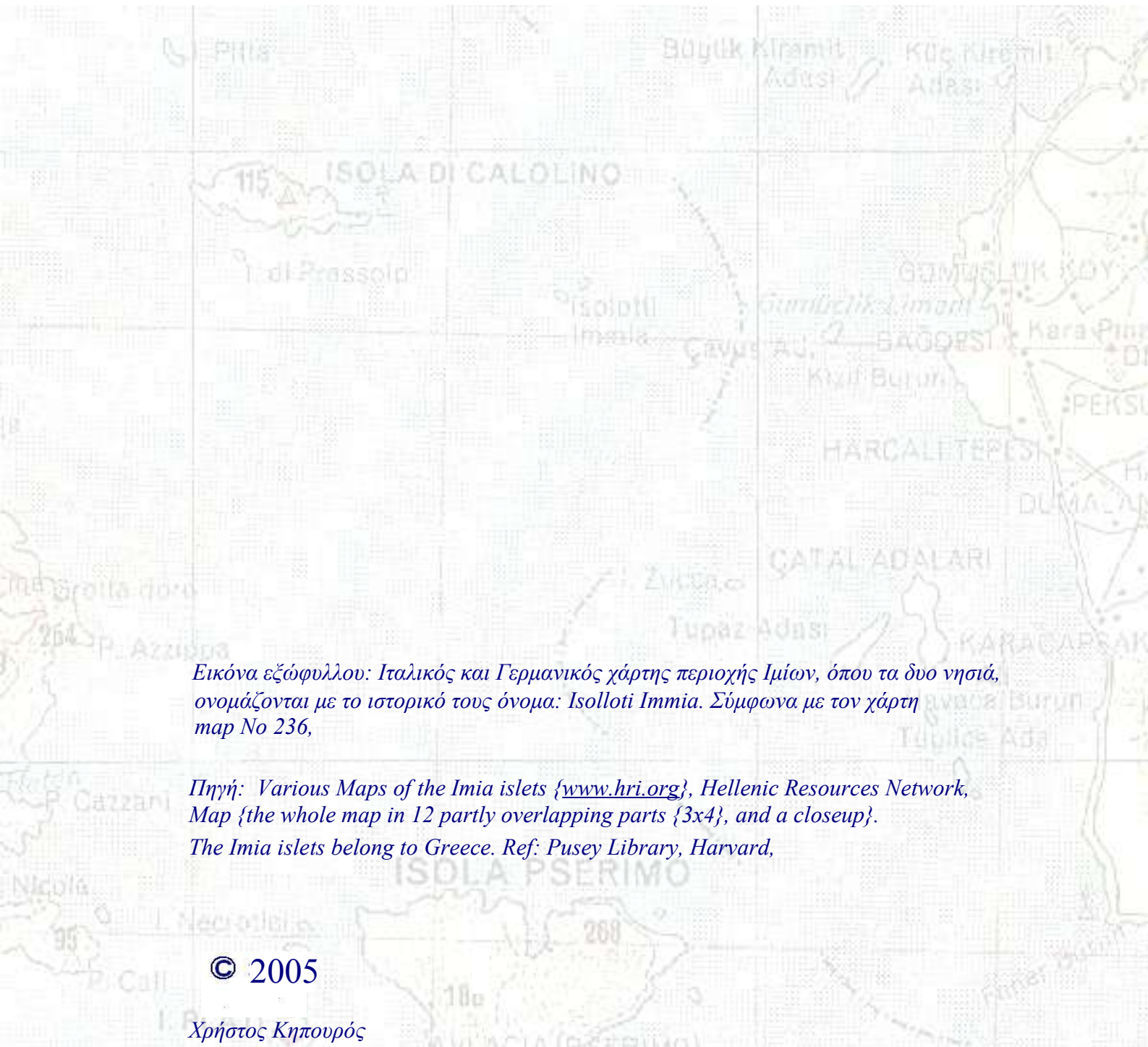

Χρήστος Κηπουρός

Τον έπνιξαν δυο φορές

Θράκη 2005

Εικόνα εξώφυλλου: Ιταλικός και Γερμανικός χάρτης περιοχής Ιμίων, όπου τα δυο νησιά, ονομάζονται με το ιστορικό τους όνομα: Isolloti Immia. Σύμφωνα με τον χάρτη map No 236,

Πηγή: Various Maps of the Imia islets {www.hri.org}, Hellenic Resources Network, Map {the whole map in 12 partly overlapping parts {3x4}, and a closeup}.

The Imia islets belong to Greece. Ref: Pusey Library, Harvard,

© 2005

Χρήστος Κηπουρός
Μαυρομαχάλη 13
Διδυμότειχο 68.300

xkipuros@otenet.gr

Περιεχόμενα

Α. Τον έπνιξαν δυο φορές.....σελ. 4

Ένθετο

Β. Άμεση απελευθέρωση των δύο ψαράδων της Καλύμνου.....σελ. 8

Τον έπνιξαν δυο φορές

«Τη μια, ως άνθρωπο, το Τουρκικό κράτος. Την άλλη, ως πολιτικό ζήτημα, η πολιτική Ελλάδα και η αθηναϊκή τηλεοπτική Βαβυλωνία. Τόσο οι βασικοί μέτοχοι, όσο οι άλλοι»

Ο χειρισμός ή μάλλον ο μη χειρισμός της υπόθεσης των δυο ψαράδων από την Κάλυμνο δείχνει με τον πλέον παραστατικό τρόπο σε ποια πολιτική σφαίρα κινούνται και επιλεκτικά αναπτύσσονται, οι επιδόσεις κυβερνώντων και αντιπολιτευόμενων, ως προς τα ελληνοτουρκικά. Μπορεί να τα πηγαίνουν καλά, άλλοτε ως παράνυμφοι και άλλοτε ως χοροδιδάσκαλοι, όμως από αισθήσεις γιοκ.

Ούτε ακοή ούτε όραση ούτε όσφρηση. Εκτός και αν κάνουν ότι δεν βλέπουν, δεν ακούν, και δεν μυρίζουν. Μόνο που τότε θα είναι πολύ χειρότερα. Γιατί αν υπήρχε μια πολιτική εγκληματολογία πιθανόν και να το χαρακτήριζε σαν υποκρισία μετά αναισθησίας. Όπως η ποινική δικονομία η οποία κατά πάγιο κανόνα θέτει το πιο σοβαρό από τα αδικήματα, κατά την εκφώνηση του κατηγορητηρίου, στο τέλος. Για παράδειγμα: εμβολισμός σκάφους, μετά φουνταρίσματος των επιβαινόντων.

Ας μην επεκταθώ στην εξ αντικειμένου αποσιώπηση των Ελληνικών αρχών. Να πω μόνο ότι αν έστω στην πρόσφατη συνάντηση με τον Τούρκο ομόλογό του, έθετε ο Έλληνας Πρωθυπουργός το ζήτημα, σήμερα, μετά την ανεύρεση του πτώματος του ενός ψαρά, θα ήταν πολύ διαφορετικά, τα πράγματα. Δεν πρότεινα τυχαία να ζητηθεί με δημόσιο όσο και αυστηρό τρόπο, η άμεση απελευθέρωση. Το συμβάν μύριζε από εκατοντάδες χιλιόμετρα.

Οι περιφερειακοί και ομογενειακοί κόμβοι και εφημερίδες ανταποκρίθηκαν με ένα συγκινητικό τρόπο. Δημοσιοποίησαν τη δήλωση που έκανα, αυθημερόν. Παράλληλα την έστειλα και σε μεγάλη αυτοαποκαλούμενη Δημοκρατική εφημερίδα των Αθηνών να την βάλει και αυτή. Τι έγινε; Δεν μπήκε ούτε καν στις επιστολές αναγνωστών. Αναζήτησα επιπλέον τρόπους ανάδειξης, όμως δυστυχώς. Δεν είπα τυχαία ότι οι ζωές αξίζουν, όταν ζουν οι αξίες.

Όπως όταν υπέβαλα το ρητορικό ερώτημα για το εάν οι ζωές των Ελλήνων πολιτών υπολείπονται σε αξία από τους πολίτες, άλλων χωρών.

Γιατί θα μπορούσε και να προκαλέσει το ότι οι εν λόγω ψαράδες δεν ήταν ούτε Ιταλοί ούτε Αμερικανοί πολίτες, για να πάει ο πρέσβης των ΗΠΑ στο Υπουργείο της Άμυνας, ώστε να παρακολουθήσει εκ του σύνεγγυς αν όχι σε απευθείας μετάδοση την πτήση του υπέργηρου Αμερικανού πιλότου συμπολίτη του, πάνω από τη θάλασσα του Αιγαίου. Κάτι που δεν με πείραξε, παρότι έκαναν όσα έκαναν και κάνουν στον κόσμο. Ίσως γιατί το ανθρώπινο, παραμένει πάνω από κάθε τι άλλο. Αυτό που με πειράζει είναι η δική μου χώρα.

Γιατί προκαλεί ακόμη περισσότερο η σημερινή στάση της Ελληνικής Πολιτείας. Ούτε ιατροδικαστής είμαι ούτε γνωρίζω από νηοψίες. Εκείνο που γνωρίζω, είναι ότι δεν έγινε καμιά ενέργεια, με αποτέλεσμα να έχει ήδη ανενόχλητα ολοκληρωθεί, χωρίς καν την παρουσία Έλληνα ιατροδικαστή, η νεκροψία που αποδόθηκε σε πνιγμό.

Μόνο που ο Καλύμνιος Παναγιώτης Τρικοίλης ήταν ένας ψαράς που τον έπνιξαν δυο φορές. Όπως λέγεται, δις εις θάνατον. Δις εις πνιγμό. Τη μια, ως άνθρωπο, το Τουρκικό κράτος. Την άλλη, ως πολιτικό ζήτημα, η πολιτική Ελλάδα και η αθηναϊκή τηλεοπτική Βαβυλωνία. Τόσο οι βασικοί μέτοχοι, όσο οι άλλοι.

Τώρα είναι αργά. Το μόνο που μπορούν να κάνουν οι εκπρόσωποι της κοιμωμένης πρωτεύουσας, οι επικεφαλής που έλεγα στην αρχή, είναι να μεταβούν στην Κάλυμνο, για την κηδεία. Να πάνε ίσως να κάνουν το σταυρό τους στο τέμπλο της εκεί εκκλησίας του Χριστού, που το σμίλεψε ο Χαλεπός που έχει και αυτός ως γνωστόν, δική του κοιμωμένη.

Αν όμως η Ελλάδα δεν έκανε απολύτως τίποτε, δεν συνέβη το ίδιο και με τους γείτονες. Αυτοί σαφώς και έλαβαν επιπλέον μέτρα. Η διοργανωθείσα παράσταση με τον μεταφερθέντα δυστυχή που ανάρτησε το πανό επί του εδάφους των Ιμίων, είναι προφανές σε τι απέβλεπε. Αν με το χάπενινγκ οι υποβολείς του επιχείρησαν να διασκεδάσουν τις εντυπώσεις της προηγούμενης υπόθεσης -σημειωτέο, αμφότερες αφορούν τον αυτό τόπο και χρόνο και επόμενα έπρεπε να συνεξετασθούν- από την άλλη, θέτει ένα ακόμη ζήτημα.

Όποιος έχει μάτια βλέπει ότι αν το υπό ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση Τουρκικό κράτος, απεργάζεται κάτι στην περιοχή των Ιμίων, δεν είναι άλλο από μια νέα αλλαγή χρώματος. Τόσο στο έδαφος, όσο στον αέρα και στη θάλασσα. Να σκουράνει το μετά από το 1996 γκρίζο, ει δυνατόν να γίνει μαύρο, και κατά καιρούς και κόκκινο. Με ό,τι συνεπάγεται αυτό για την ελεύθερη διακίνηση των νησιωτών της περιοχής στη θαλάσσια πατρίδα τους.

Και οι παραβιάσεις, παραβιάσεις. Προκαλούσες ολόκληρο το Αιγαίο, τη χώρα και τον Ελληνισμό, με τις παράνομες ως προς κάθε έννοια και μορφή διεθνούς δικαίου, ενέργειες και πράξεις τους. Και οι οποίες φυσικά δεν αποτελούν δραστηριότητες {1}, όπως τις αποκάλεσε σε δηλώσεις του ο Έλληνας πρωθυπουργός, μετά τη συνάντηση των Βρυξελών. Επειδή δε γνωρίζει καλά τα Ελληνικά, όφειλε να γνωρίζει επίσης ότι: Άλλο δράστης, άλλο δραστήριος.

Σημείωση

{1} Η επί λέξει περικοπή της δήλωσης έχει ως ακολούθως: «Εξέφρασα τη θέση μας ότι ορισμένες δραστηριότητες στο Αιγαίο δεν συνάδουν με τις σχέσεις καλής γειτονίας που προβλέπονται από τις ευρωπαϊκές αποφάσεις». Κάτι που ο κυβερνητικός εκπρόσωπος θεώρησε « περιεκτική φράση που τα λέει όλα»...{βλ. Ανακοίνωση τύπου Υπουργείου Επικρατείας της 22/3/2005, δημοσιευμένη στο Α.Π.Ε. press release, 24/3/2005}.

Βλ. επίσης λεξικό της κοινής νεοελληνικής, Α.Π.Θ. & Ινστιτούτο νεοελληνικών σπουδών, {Ίδρυμα Μανόλη Τριανταφυλλίδη}, λήμμα: δραστηριότητα, η ιδιότητα του δραστήριου: Ό,τι πέτυχε στη ζωή του το οφείλει στη μεγάλη δραστηριότητά του.

Η ουσία τελικά είναι ότι αν κάτι δεν συνάδει, είναι η λέξη «δραστηριότητες». Και αυτό, τόσο με την πραγματικότητα όσο τη διπλωματική γλώσσα. Ακόμη και την πιο κομψή. Το οποίο και επιβάλλει την εφεξής απόσυρσή της. Υπάρχουν άλλες λέξεις στο διπλωματικό λεξιλόγιο που μπορούν να χρησιμοποιούνται, χωρίς να αλλοιώνουν τα γεγονότα, όπως π.χ. ενέργειες, πράξεις.

{*} Το κείμενο περιλαμβάνει σημεία από συνέντευξη που έδωσε ο πρώην Βουλευτής Έβρου στον Ρ/Σ Antenna FM 12 και στον κ. Λοϊζο, στις 30 Μαρτίου 2005, κατά την οποία παρενέβη ο πρώην δήμαρχος Καλύμνου κ. Δ. Διακομιχάλης, ο οποίος μεταξύ των άλλων έθεσε το θέμα να ορισθεί Έλληνας ιατροδικαστής, και ένας πραγματογνώμονας από τον Ελληνικό νηογνώμονα για τον έλεγχο του σκάφους. Επίσης παρενέβη και η κ. Τροικίλη, συγγενής του ενός εκ των δυο ψαράδων που αναφερόμενη στην απάντηση της Ελληνικής πολιτείας στο ίδιο αυτό αίτημα των οικογενειών, τόνισε ότι συνίστατο στο εξής: «Μα εσείς τελικά για ποιο πράγμα ενδιαφέρεστε. Για τους ανθρώπους ή για το σκάφος»;

Θράκη 30 Μαρτίου 2005,

Άμεση απελευθέρωση των δυο ψαράδων της Καλύμνου

Δήλωση

Μερικά συμβάντα μυρίζουν τόσο έντονα ώστε η δυσοσμία φτάνει εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά. Από τα Ίμια ως τον Έβρο. Δεν γνωρίζω κατά πόσο το πρόσφατο συμβάν με τους ψαράδες της Καλύμνου αποτελεί μια χρονική απλά σύμπτωση με γεγονότα που σχετίζονται με τους ελληνικούς πολιτικούς και πολιτειακούς θεσμούς. Γνωρίζω όμως ότι οι υπό ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση γείτονες προχώρησαν ένα βήμα επιπλέον.

Αν είναι ποτέ δυνατόν. Και όμως. Ένα κράτος σεσημασμένο και γνωστό σε όλο τον κόσμο ως ο συστηματικός διακινητής προσφύγων και όχι μόνο, αναλαμβάνει να διεκδικήσει ρόλους θεματοφύλακα νόμων και εγγυητή περιφρούρησης. Επιπλέον το κάνει αυτό ασκώντας κυριαρχία μέσα σε ξένη επικράτεια ως εάν επρόκειτο περί τουρκικής, με ταυτόχρονη καλλιέργεια ανάλογου κλίματος με ουσιαστική κατάργηση της ελευθερίας στους Έλληνες νησιώτες κατά τις εφεξής κινήσεις τους, στην κατά τα άλλα από αμνημονεύτων ετών, θαλάσσια πατρίδα τους.

Πέραν των πολλαπλών αυτών προκλητικοτήτων, με τις φασιστικών προδιαγραφών σπιλώσεις των ψαράδων, όπως και την επί σκοπώ διοχέτευση των εναλλασσόμενων, αντιφατικών μεταξύ τους νέων, επιτυγχάνει την πλήρη θόλωση, αφού η Ελληνική πολιτεία δεν έχει μέχρι τώρα ψελλίσει μια λέξη. Όπως οι όποιοι πολιτικοί θεσμοί. Τα λεγόμενα κόμματα. Είτε των παρανύμφων είτε των χοροδιδασκάλων, όπως θα τα ονόμαζε ο Αριστοφάνης.

Οποιαδήποτε άλλη Ευρωπαϊκή χώρα θα ενημέρωνε ως προς το συγκεκριμένο θέμα όχι μόνο τους εταίρους της αλλά θα προχωρούσε και σε έντονο διάβημα, από την πρώτη στιγμή, στο τουρκικό κράτος. Ακόμη κι αν επρόκειτο -όπως αυτό διατείνεται- περί παράνομων διακινητών, όφειλε να το εγκαλέσει να απαντήσει με βάση ποιον κανόνα διεθνούς δικαίου, νομιμοποιείται να προβαίνει σε εμβολισμούς σκαφών και απαγωγές.

Για άλλη μια φορά αυτοί που οφείλουν να καλύψουν την απουσία των θεσμών που έλεγα, είναι οι Έλληνες πολίτες. Τρόποι υπάρχουν. Μια απλή όσο πρακτική κίνηση είναι από το πρωί ως το βράδυ της Δευτέρας, οπότε και θα γίνει η συνάντηση μεταξύ του Έλληνα και Τούρκου πρωθυπουργό, να πλημμυρίσουν το e-mail του πρώτου, να ζητήσει -έστω και με

τόση καθυστέρηση- με έναν δημόσιο, όσο αυστηρό τρόπο, την άμεση απελευθέρωση των δυο ψαράδων της Καλύμνου.

{*} Η προταθείσα συνεδρίαση της Επιτροπής Εξωτερικών και Άμυνας της Βουλής η οποία και πραγματοποιήθηκε τον Ιούνιο του '98 στο Διδυμότειχο, με αντικείμενο τις «ήπιες εισβολές» της Τουρκίας, δεν είχε δυστυχώς καμιά συνέχεια. Ούτε καν στη ίδια την Ελληνική Βουλή.

Δευτέρα 21 Μαρτίου 2005,